

Actiecomité Red het Park Michotte

In de periode van 1973 tot 1979 hebben enkele buurtbewoners actie gevoerd voor het behoud van het park Michotte. Zij vormden een actiecomité dat zich verzette tegen de firma Amelinckx die in het park wou bouwen en tegen het gemeentebestuur van Kessel-lo dat hiervoor toelating wou geven. De strijd voor het behoud van het park was soms hevig. Het gemeentebestuur kon niet veel toegevingen doen, want het had Amelinckx al vroeg (26 april 1973) een bouwvergunning beloofd. Voor de firma was deze toezegging essentieel om het park aan te kopen. Op 29 juni 1973 verkochten de erfgenamen Michotte het park aan Amelinckx, voor 18,5 miljoen Belgische frank. Negen jaar later verkoopt Amelinckx het park aan de stad Leuven voor 8,8 miljoen frank. Zonder de volgehouden inspanningen van het actiecomité zou de buurt nu geen park hebben. Deze tekst geeft een chronologisch overzicht op basis van een uitgebreide documentatiemap van het actiecomité, met 133 brieven, 53 persberichten en -artikels, 28 nota's en verslagen.

Het is opmerkelijk hoe 50 jaar geleden een grote groep burgers zich reeds bewust was van verkeersproblemen, de waarde van natuur, het belang van publieke ruimtes voor ontmoeting en verbinding en het belang van groenzones voor de woonkwaliteit. Deze burgers zijn erin geslaagd het beleid te beïnvloeden in een tijd waarin het begrip "participatief beleid" nog moest uitgevonden worden. Het comité heeft op een slimme manier actie gevoerd, gepleit met de juiste argumenten, gericht gecommuniceerd met het bestuur en met de buurtbewoners en met potentiële medestanders. Met als resultaat het prachtige park waarvan vandaag zoveel omwonenden genieten.

De erfgenamen Michotte willen bouwen

De ouders van professor Albert Michotte (1881 – 1965) kochten begin twintigste eeuw gronden langs weerszijden van de Tiensesteenweg. In het huidige park bouwde Albert Michotte een grote villa. Na zijn dood verhuurden zijn erfgenamen de villa aan studenten. In 1969 vragen de erfgenamen het gemeentebestuur van Kessel-lo om het terrein te mogen verkavelen. Er zouden 42 woningen en 3 woonblokken komen, met in totaal woongelegenheden voor 425 tot 450 gezinnen. Volgens het algemeen plan van aanleg (Koninklijk Besluit van 19/04/1956) bevindt het park zich inderdaad in een woonzone. Het college van burgemeester en schepenen geeft een negatief advies (18/06/1969) wegens te hoge bouwintensiteit. Het hoofdbestuur Stedenbouw weigert de verkavelingsvergunning (15/07/1969). Stedenbouw argumenteert o.a. "*Volgens het planologisch onderzoek zijn de terreinen begroeid met waardevolle bomen en struikgewas. De gronden moeten hun huidige bestemming van groenzone te midden van bestaande bebouwing bewaren*". Drie dagen later schrijft de kabinetschef van de Minister van Openbare Werken aan de burgemeester: "*Gans de thans bestaande groene zone dient bewaard te worden omdat er in het omliggende woonkwartier gebrek is aan publieke groene zones.*"

De waarde van het park (als woongebied) wordt geschat op 20 miljoen frank. Het gemeentebestuur stelt dat het dit bedrag niet kan vrijmaken en dat het de bouw van woningen in het park niet kan beletten. Het actiecomité argumenteert dat de aankoop wel mogelijk is. Het Ministerie van Openbare Werken had al een toelage van 35% toegezegd om de gemeente in staat te stellen het park aan te kopen en open te stellen voor het publiek. Later wil het staatssecretariaat Ruimtelijke Ordening voor 50% tussenkomen. Bovendien kon de gemeente 6,5 miljoen "oorlogsschade" besteden en was er eind 1973 35 miljoen in kas. Ook de bewering dat de gemeente de bebouwing niet kan verhinderen klopt niet: ze kan een bijzonder plan van aanleg opstellen.

De gemeente doet de eigenaars dan een alternatief voorstel: ze zouden toelating krijgen om drie woonblokken op te richten in de zone langs de Platte Lostraat. In ruil zouden de eigenaars de zone langs de Tiensesteenweg en de Eeuwfeeststraat aan de gemeente schenken. Het park van circa 3,5 ha zou dus verdeeld worden in een woonzone (2 ha) en een groene zone (1,5 ha). Dit voorstel komt er na overleg tussen het gemeentebestuur, het hoofdbestuur Stedenbouw, de provinciale dienst Stedenbouw en de ontwerpers van het Gewestplan. De erfgenamen Michotte beslissen niet zelf te bouwen, maar het park te verkopen aan een immobieliefirma.

Het gemeentebestuur beweert dat de meest waardevolle bomen en struiken zich bevinden in het deel langs de Tiensesteenweg en de Eeuwfeeststraat. Dat is de groene zone die behouden zou blijven. Het gemeentebestuur zegt dat het zich baseert op een studie van Groenplan van het Ministerie van Openbare Werken. Het actiecomité argumenteert dat ook langs de Platte Lostraat waardevolle bomen staan, o.a. Oostenrijkse dennen. Het actiecomité maakt zelf een inventaris en telt 46 verschillende boomsoorten.

Firma Amelinckx koopt het park

Schepenen van Openbare Werken Alfred Vansina geeft de firma Amelinckx een "principeel akkoord" over de vergunning voor drie woonblokken. Dit akkoord is niet publiek, maar op een overleg op 10 augustus 1973 bevestigt de heer Pauwels, adviseur van staatssecretaris Vandewiele, het bestaan van dit schriftelijk akkoord. Voor Amelinckx is dit het groen licht om te kopen. Op 7 juni 1973 tekenen de firma en de erfgenamen Michotte de verkoopsovereenkomst, voor het bedrag van 18,5 miljoen frank.

In het voorjaar 1973 is het actiecomité Park Michotte zeer actief. Op 29 april stuurt het een brief aan de burgemeester met de vraag om af te zien van het plan van de firma Amelinckx: drie blokken van 16 op 70 meter, twee van acht bouwlagen (gelijkvloers plus zeven verdiepingen), één van zeven bouwlagen, in totaal 250 appartementen. Het comité formuleert verschillende argumenten:

- er is in de dichtbevolkte wijk geen openbaar groen
- de verkeersinfrastructuur in de wijk is onvoldoende; de verkeersdrukke, met bijhorende problemen als onveiligheid, lawaai en luchtvervuiling, zal alleen maar toenemen als er nog eens 250 gezinnen bijkomen
- het park kan voetgangers en fietsers een vlotte en aangename doorgang bieden
- het park heeft waardevol groen (struiken en grote oude bomen) en fauna.

Het comité verzamelt handtekeningen van 1500 buurtbewoners die het behoud van het park vragen. Het richt zich ook tot scholen, culturele verenigingen en tot volksvertegenwoordigers, senatoren en de staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting. Op 8 juni 1973 richt volksvertegenwoordiger Willy Kuypers (Volksunie) een mondelinge vraag tot de staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening. Kuypers stelt voor dat de overheid, in een gezamenlijke inspanning van de gemeente, Interleuven, de provincie en het Ministerie van Openbare Werken, het park zou kopen en inrichten als recreatiegebied. Dat is één dag na de verkoopsovereenkomst van Amelinckx. Gepakt in snelheid, zegt men dan.

Wie is wie?

Kessel-lo heeft in 1973 bijna 30.000 inwoners en wordt van 1964 tot 1976 bestuurd door een CVP-meerderheid. Burgemeester is **Albert Dejonge**. **Alfred Vansina** is schepen van Openbare Werken en waarnemend burgemeester wanneer Dejonge ziek is. In 1976 zijn er gemeenteraadsverkiezingen voor de fusiegemeenten. Vanaf 1 januari 1977 is Alfred Vansina burgemeester van Leuven. De minderheidspartijen in de Kesselse gemeenteraad (BSP, PVV en Volksunie) zitten, wat het dossier Michottepark betreft, helemaal op de lijn van het actiecomité.

De voorzitter van het actiecomité Park Michotte is **Eugène Van Itterbeek**, CVP-schepen van jeugd, cultuur, onderwijs en sport. Hij is het niet eens met zijn collega's en partijgenoten wat betreft het Michottepark, maar ook wat betreft twee andere bouwprojecten, in park Heuvelhof en op de Kesselse Bergen. Het komt tot een persoonlijke vete met Alfred Vansina en ook met een nationaal CVP-politicus: Van Itterbeek leidt een nachtelijke protestactie aan de privé-woning van staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening Luc Dhoore. De CVP-leiding ontnemt Van Itterbeek zijn bevoegdheden. Hij blijft lid van de gemeenteraad en schepen, maar zonder bevoegdheden.

Het actiecomité telde negen kernleden, onder wie **Martin Van Brabant** en zijn echtgenote **Josette Nauwelaerts**, de secretaris. Een brief van hun toen 15-jarige dochter Miranda aan schepen Van Itterbeek was één van de eerste acties. Josette stelde de documentatiemap samen waarop deze tekst gebaseerd is. Het gezin Van Brabant-Nauwelaerts woonde in de Platte Lostraat 74, hun woning was het postadres en hoofdkwartier van het comité.

Martin Van Brabant en Josette Nauwelaerts in 2016 – Foto Monique Janssen

Het dossier Michotte-park wordt vrij complex omdat zoveel ministeries en administraties betrokken zijn:

- de provinciale dienst Stedenbouw en de gouverneur van de provincie Brabant
- het ministerie van Openbare Werken met o.a. het bestuur Stedenbouw en het staatssecretariaat voor Ruimtelijke Ordening en Huisvesting. Van 1972 tot 1973 is Alfred Califice minister van Openbare Werken. In de periode 1973 – 1977 zijn opeenvolgend staatssecretaris voor Ruimtelijke Ordening: Marcel Vandewiele, Luc Dhoore en Mark Eyskens
- het ministerie van Cultuur, rijksdienst Monumenten en Landschapszorg. Ministers zijn Jos Chabert, Karel Poma en Rika De Backer
- de gemeenschapsminister voor leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, Jan Lenssens
- de bouwfirma **Amelinckx**. Het bedrijf werd opgericht in de jaren 40 van de vorige eeuw en groeide heel sterk in de periode van herstel en wederopbouw na de tweede wereldoorlog. Het bedrijf bouwde ruim 180.000 appartementen vanaf de jaren 60 tot begin jaren 80 en is nog steeds actief.

Van de firma Amelinckx naar de stad Leuven

Wanneer het actiecomité verneemt dat Amelinckx het park verworven heeft met een “princiële toezegging” voor de bouw van drie blokken, wordt het uiterst actief. Brieven vertrekken naar al wie een vinger in de pap kan hebben, zelfs naar prins Albert. De prins is voorzitter van het Rode Kruis en heeft de plaatselijke afdelingen opgeroepen om zich in te zetten voor de vrijwaring van het leefmilieu. Hij krijgt het dossier toegestuurd door de plaatselijke Rode Kruis-voorzitter, de heer Eugène Van Itterbeek. Het actiecomité vraagt het Bestuur voor Monumenten en Landschapszorg van cultuurminister Karel Poma (PVV) het Michottepark te klasseren. En er is vooral lokaal veel onrust. Het gemeentebestuur is geïrriteerd en schrijft op 26 juli 1973 een boze brief aan het actiecomité. De schepenen verwijten het actiecomité standpunten te verdedigen “met alle middelen, onjuistheden en valse argumenten” en, erger nog, egoïsme. De schepenen beschrijven die mentaliteit in de eerste persoon enkelvoud:

“Ik heb mijn woning! Waarom nog woongelegenheden? Het is al maar steen en beton en supplementaire autobelasting.

Ik heb mijn werk! Waarom nog fabrieken? Het verpest alleen maar ons leefmilieu.

Ik en mijn gezin wonen in een rustige straat. Waarom zou ik helpen andere verkeersdrukke straten te ontlasten?”

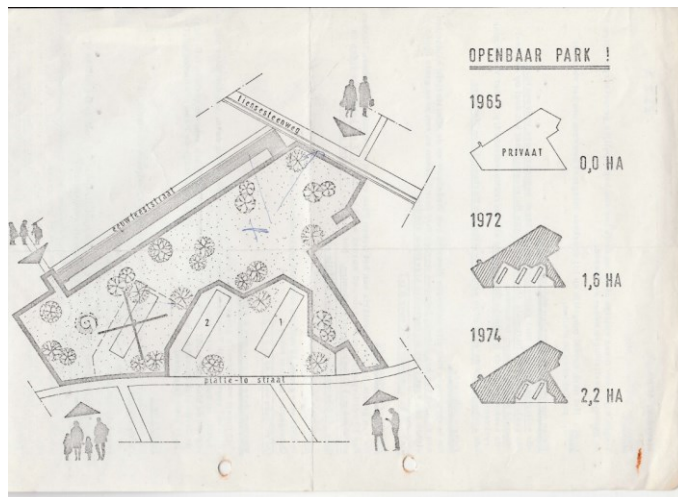
De beschuldiging van egoïsme gaat zo nog even door. Het streepje onder het woord Ik is van de schepenen.

Geven en nemen

Het actiecomité organiseert een openbare vergadering op 13 november 1973, met o.a. een afgevaardigde van staatssecretaris Streekeconomie, Huisvesting en Ruimtelijke Ordening Luc Dhoore (CVP). Schepen Vansina lanceert op de vergadering een nieuwe piste: de gemeente zou kunnen proberen om 2 ha van het park te verwerven, zodat de publieke groene ruimte groter wordt en er twee in plaats van drie woonblokken gebouwd zullen worden. De woonblokken zouden wel hoger zijn: tien verdiepingen in plaats van zeven of acht. Na de uiteenzettingen door de beleidsmensen komen de vragen, opmerkingen en eisen uit het publiek aan bod, en die zijn heftig. Een verslaggever typeert het als "een losbarsting van volksverzet".

Dit plannetje (uit een brief van CVP-voorzitter F. Rems, februari 1974) geeft weer wat het gemeentebestuur vanaf het najaar 1973 voorstelt: twee i.p.v. drie woonblokken in het deel van het park langs de Platte Lostraat.

Het plan vermeldt hoeveel openbaar park er was in 1965 (toen het park private eigendom was, 0 ha), in het eerste plan van de firma Amelinckx in 1972 (1,6 ha), en in het plan waarbij de gemeente het terrein aankoopt waarop blok drie gepland was (2,2 ha). Het gemeentebestuur wil het stuk park waar blok 3 niet komt, aankopen voor 7,5 miljoen frank.

Het actiecomité blijft het behoud van het hele park eisen. Het wapent zich met de uitspraken van CVP-staatssecretaris M. Vandewiele op de "open dag leefmilieu" in Gent op 19 mei 1973: "Alle groene zones binnen de bestaande woonzones dienen voor 100 procent behouden te worden; er dient gestreefd naar een stelselmatige uitbreiding van onze bruikbare groenzones; er dient een absoluut bouwverbod getroffen te worden voor alle bestaande parken." Het comité schermst ook met een verklaring van toenmalig CVP-voorzitter Wilfried Martens op het partijcongres: "Als wij het leven voor de komende generaties veilig willen stellen, moet het groen in ons land, tot en met de kleinste parkjes, absoluut onaantastbaar verklaard worden."

Op 27 november 1973 geeft staatssecretaris Luc Dhoore de toestemming om drie woonblokken te bouwen. Twee dagen later beslist de gemeenteraad het deel van het park langs de Platte Lostraat aan te kopen voor 7,5 miljoen frank. Amelinckx zou dan twee woontorens bouwen in plaats van drie.

Alle hens aan dek

Het actiecomité kleurt de straten: in december 1973 hangt aan heel veel ramen het opschrift "Red ons park", aan heel veel voordeuren een zwarte strik.

Op 12 januari 1974 ontvangen de inwoners van Kessel-lo een brief van zeven actiecomités: Park Michotte, Don Bosco-Casablanca, Lobergen, Trolieberg, Park Heuvelhof, SOS Kesselberg, Beneden Kessel. De comités schrijven dat het gemeentebestuur bezig is "een totaal verstedelijkte, onleefbare steenwoestijn" te creëren. Het schepencollege reageert andermaal geïrriteerd en dient een klacht in bij de gerechtelijke politie van Leuven. Uit de infomap is niet te achterhalen wat precies de klacht is, vermoedelijk is het een formele kwestie, zoals de manier van bezorging. Volgens een persnota van de Volksunie heeft de gerechtelijke politie de leden van het actiecomité ontboden op 2 maart 1974. Mevrouw Nauwelaerts wordt ontboden bij de vrederechter. Over het "vermoeden" dat schepen Vansina samenwerkt met Amelinckx zegt de vrederechter: "Mevrouw, je mag dat wel denken maar je mag het niet op papier zetten!" Hij geeft verder geen gevolg aan de aanklacht.

Op 29 april 1974 organiseert de cultuurraad van Kessel-lo, op vraag van het actiecomité, een hoorzitting in feestzaal 't Bad aan de Martelarenlaan. Het gemeentebestuur blijft argumenteren dat de aankoop van heel het park te duur is. Het actiecomité toont fouten aan in het rekensommetje van het bestuur, o.a. dat de dienst Ruimtelijke Ordening van de nationale overheid 50% van de aankoop zal subsidiëren, i.p.v. 35%. Het bestuur waarschuwt dat de firma Amelinckx een schadervergoeding kan eisen indien ze geen bouwvergunning krijgt. Het actiecomité antwoordt dat de voorlopige goedkeuring van een inplantingsplan nog vóór de aankoop, niet kan leiden tot schadervergoeding.

Amelinckx doet een officiële aanvraag om het park te verkavelen. Het college van burgemeester en schepenen geeft een gunstig advies (30/05/1974). Amelinckx zou 1,75 ha afstaan aan de gemeente en twee blokken bouwen, of drie indien de verkoop van 0,5 ha aan de gemeente niet zou doorgaan. Op 10 juni 1974 wordt de verkavelingsaanvraag van Amelinckx bekendgemaakt door aanplakking. Bezwaarschriften kunnen dan ingediend worden gedurende twee weken en uiteraard doet het actiecomité dit. Het comité verzamelt in minder dan twee weken 1100 handtekeningen.

Het schepencollege van Kessel-lo had beloofd de kwestie op de gemeenteraad te brengen, maar geeft een gunstig advies aan de verkavelingsaanvraag zonder dat te doen.

Volksvertegenwoordiger Willy Kuypers (Volksunie) had eerder al parlementaire vragen gesteld over het Michottepark aan de staatssecretaris, maar wordt nu ook ter plaatse actief: hij organiseert een persconferentie (22/06/1974) en roept op om het park te bezetten.

Tijd is soms een onverwachte helper

De eerste hogere overheid die zich uitspreekt over de verkavelingsaanvraag is de provinciale dienst Stedenbouw, die op 17 oktober 1974 negatief advies geeft. Het gemeentebestuur kan dan niet anders dan de aanvraag weigeren, maar Amelinckx gaat in beroep. Intussen loopt ook de aanvraag om het park als beschermd landschap te laten klasseren. De Rijksdienst voor Monumenten en Landschapszorg schrijft op 20 december 1974 dat het voorstel tot rangschikking betekend is, waardoor de eerstvolgende 9 maand niets mag veranderd worden. Maar de dienst deelt op 24 december mee dat de brief van vier dagen eerder als niet-bestaand moet worden beschouwd. Veel betrokkenen vermoeden dan dat er politieke druk is uitgeoefend, maar blijktbaar was de oorzaak een procedure-fout.

Er was al eerder opgeroepen om de hele zaak wat te laten afkoelen en geen bindende beslissingen te nemen in het vooruitzicht van de fusie van gemeenten en de lokale verkiezingen van eind 1976. En het wordt ook rustiger in 1975 en 1976. In januari 1975 roept het comité op argumenten te formuleren in het openbaar onderzoek over het ontwerp-gewestplan voor Leuven. Er is nog enige beroering in november 1976, wanneer het wegdek en de riolering in de Platte Lostraat vernieuwd worden. De gemeente wil van de gelegenheid gebruik maken om in het park op een strook van zes meter langs de straat parkeerplaatsen te maken. Amelinckx zou die strook (11,2 are) gratis afstaan. Het actiecomité verzet zich, omdat het elke verkleining van de groene zone verwerpt en ongerust is over de verplichtingen die kunnen volgen na het aanvaarden van een cadeau.

Fusie van gemeenten, enter stad Leuven

Op 1 januari 1977 worden de gemeentefusies van kracht. Kessel-lo, Heverlee, Wilsele, Wijnmaal en Leuven worden één gemeente, met Alfred Vansina als burgemeester.

In april 1977 wordt het gewestplan Leuven afgewerkt, met het Michottepark als openbare groene zone. Staatssecretaris van Streekeconomie, Ruimtelijke Ordening en Huisvesting Marc Eyskens bevestigt: niemand zal bouwen in het Michottepark. De firma Amelinckx kan van de staat nu een schadevergoeding eisen, maar doet dit niet. Volksvertegenwoordiger Willy Kuypers (en niet alleen hij) vraagt zich af of er een verband is met de omstrede bestemming van het Bodartpark (aan de oprit van de E5) in hetzelfde gewestplan. Het Bodartpark wordt woonuitbreidingsgebied.

Op 17 december 1979 beslist de gemeenteraad van Leuven het Michottepark aan te kopen. Het ministerie stelt pas op 28 juni 1982 de aankoop uitvoerbaar. Later dat jaar koopt de stad het park, voor 8.832.780 frank. Vanaf het najaar 1984 organiseert de stad in samenwerking met het Infocentrum Structuurplan Leuven inspraak over de inrichting van het park.

Vuil park, vernielde villa

Van 1973 tot 1985 wordt het park verwaarloosd. Vanaf de Platte Lostraat is het gemakkelijk om vuilnis te storten in het zes meter lager gelegen park en dat gebeurt veelvuldig. Het actiecomité en bewoners vragen de gemeente herhaaldelijk om maatregelen te nemen tegen het sluikestorten, de geurhinder en de rattenpopulatie. In principe is het park niet toegankelijk, maar de bordjes en hekkens die de firma Amelinckx plaatst zijn ontoereikend en worden niet vervangen wanneer ze verdwijnen. Jeugdclub Jogem Don Bosco gebruikt het park als speelterrein (veel mogelijkheden met die steile hellingen!) en organiseert zelf een opruimactie in december 1976.

De villa Michotte wordt geplunderd: binnendeuren, lavabo's en kranen verdwijnen. Kapotte ramen worden niet hersteld en water sijpelt binnen, er wordt zelfs brand gesticht. In een aantal brieven en documenten worden mogelijke functies van het gebouw genoemd, maar halfweg de jaren tachtig is het gebouw alleen nog geschikt voor afbraak. Is het mogelijk dat het gemeentebestuur van Kessel-lo geoordeeld heeft dat een vuil park moeilijker te verdedigen is dan een goed onderhouden park? De lokale afdeling van de CVP is zich alleszins bewust dat het park al lange tijd anders had kunnen zijn. Het maandblad De Schakel schrijft in december 1979, kort nadat de stad Leuven de aankoop beslist heeft: *"Wij kunnen ons niet van de indruk ontdoen, dat de oorspronkelijke oplossing, zoals voorgesteld door het gemeentebestuur van Kessel-lo, onze inwoners van de betrokken wijk al jaren een schoon openbaar park had bezorgd."*

In der minne

Politici zijn soms zo overtuigd van hun gelijk dat ze blinde vlekken gaan vertonen. Zo schrijft CVP-arrondissementsvoorzitter Clement Van Malcot over de optie om twee in plaats van drie woonblokken te bouwen dat dit *"ongetwijfeld ruime voldoening zal geven aan de inwoners van de wijk"* (brief aan het actiecomité van 3 februari 1974) terwijl de inwoners al lange tijd en onveranderd het volledig behoud van het park vragen.

Politici positioneren zich graag als de behartigers van het algemeen belang. Voorzitter van de plaatselijke CVP-afdeling F. Rems in een brief aan de inwoners van Kessel-lo op 20 juni 1973: *"Bovendien heeft het gemeentebestuur ook te zorgen voor hetgeen de 'stilzwijgende massa' zou wensen"*. Hij heeft het ook over *"de moeilijke taak van de gemeentelijke bestuursploeg, en in het bijzonder van de trouwe leden van het schepencollege, die naast hun beroepsbezigheden ook nog die bestuursverantwoordelijkheid hebben willen opnemen."* En die toch, stel je voor, kritiek krijgen.

De slachtofferrol gaat perfect samen met het beschuldigingen van de tegenpartij. In een brief aan het actiecomité van 13 december 1973 schrijft F. Rems: *"Hoe zouden wij, die reeds jaren met alle mogelijke diensten en personen de zaak hebben onderzocht, met dergelijke strakke houding van sommige extremen in uw comité terug kunnen gaan onderhandelen?"*

Het gemeentebestuur poogt op verschillende manieren het actiecomité te intimideren. Het maakt het comité scherpe, maar weinig concrete verwijten, bv. in een brief van 29 november 1976 waarin de burgemeester stelt dat het comité het schepencollege inzichten en standpunten toeschrijft *“die meestal onvolledig, onjuist of zelfs vals”* zijn. We vermeldden hierboven reeds het verwijt van egoïsme en de klacht bij de gerechtelijke politie.

De vorige zaken zou men nog kunnen beschouwen als een relatief onbelangrijke kwestie van stijl. De praktijk van “geheime” onderhandelingen en afspraken is op geen enkele manier te beschouwen als onbelangrijk. Het college van burgemeester en schepenen heeft het zichzelf bijzonder moeilijk gemaakt door de firma Amelinckx voorbarig een bouwvergunning te beloven. CVP-voorzitter Van Malcot noemt dat in een brief van 03 februari 1974 een akkoord “in der minne”. Mooie uitdrukking voor een volstrekt ondemocratische praktijk.

Het verhaal van het actiecomité “Red het park Michotte” toont aan dat het zinvol en succesvol kan zijn om actie te voeren. Dat inzicht kunnen we vandaag goed gebruiken als we willen ijveren voor woonkwaliteit, verkeersveiligheid, mensenrechten, natuurbehoud, biodiversiteit, het klimaat van morgen enzovoort. We zijn de actievoerders van toen zeer dankbaar.

Marc Van Mechelen
november 2023